

HILE

1/18

Historian lehti 1/18

Päätoimittaja: Henri Tuohimaa

Taitto: Santtu Yli-Tokko

Julkaisija: Patina ry

Paino: Juvenes Print

Pääkirjoitus

JOS on koko kevään mainostanut tulevaa Hilettä fantasia-Hileenä, olisi hyvä ensin määritellä fantasia. Jos osaisi määritellä fantasian, olisi hyvä määritellä fantasia. Oi hoosianna, miksi en vain nimennyt hiletä fiktio-Hileeksi. Onneksi hädän hetkellä voi turvautua Wikipediaan. Rakkaan mutta vaietun kumppanimme, vapaan tietosanakirjan, mukaan ”*fantasia* (kreik. *fantázein* ’tehdä näkyväksi’) on mielikuvitukseen perustuva taideteos”. Mutta tässähän on kyse eri taiteen alojen tietyn genren määrittelystä. Vaikka hyvä genre onkin, täytyy laajentaa perspektiiviä.

Joskus joku on joltain saattanut kuulla jotain sen suuntaista, että fantasia on toive. Fantasiapizza on toivepizza. Seksifantasiat ovat usein suhteellisen mielikuvituksettomia toiveita, kolmen kimpkaa, anaaliseksiä tai BDSM-seksiä – sinällään siis varsin realistisia ja mahdollisia toiveita. Arkikielen käytössä fantasia toimii silloin tällöin tässä merkityksessä, toiveen tai haaveen synonyymina. Jos spekulointi jättäisi tähän, tämän Hileen tekstit korreloisivat varmasti melko hyvin päätoimittajan määritelmän kanssa. Koen kuitenkin velvollisuudekseni sotkea määritelmää ja näin myös pääkirjoitustani lisää. Tuntuu tyhmältä sanoa ”minulla oli fantasia siitä, että Hileeseen tulisi monipuolisesti tekstejä erilaisilta ihmisiltä.” (Vaikkakin näin tapahtui, laskujeni mukaan eri kirjoittajia tässä numerossa yhteensä 13. Tämä lienee melko ennätyksellinen määrä, ja jokainen teistä sisällöntuottajista ansaitseekin hunajaiset kiitokset minulta. Kiitos.)

Takaisin asiaan. Ei luennolla pisuttimelle pääsy voi olla vessafantasia. Vessafantasia on jotain ihan muuta. Kyllähän fantasiassa täytyy jestas sentään olla jotain epärealistisia elementtejä. Nyt metafysiikka voisi älähtää, ja väittää seuraavasti: 1) olet luentosalissa, 2) Jos olet luentosalissa, et voi olla muualla

– siis et voi olla muualla, se on mahdotonta. Tämä alkaa olla jo typerää, joten pidetään vain tästä epärealistisuudesta kiinni. Nimeltä mainitseminen Patinan edellinen puheenjohtaja on minulle henkilökohtaisesti inhimillisen fantasian perikuva. Ei siksi, että koen hänen ulkomuotonsa viehättäväksi, vaan siksi, että hänen tullessaan saksan tunnilta saatat kuulla tarinan siitä, kuinka lehtori jakoi kaikille olutta litran tuopeissa, samaan aikaan paljastaen rintansa ja ampuen kahdella eri konekiväärillä luokan kattoon. Tämä on fantasia!

Älkää tekään olko tylsiä, vaan olkaa enemmän hänenlaisiaan. Älkää fantasioiko pisuttimelle pääsystä, vaan siitä toisesta vessafantasiasta. Älkää fantasioiko geneerisestä kolmen kimpasta, vaan fantasioikaa kolmen kimpasta kera lohikäärmeen ja avaruusolennon. Teillä on siihen mahdollisuus. Mielen maailma on loputon. Älkäämme rajoittako sitä siihen, mikä on mahdollista.

Henri Tuohimaa on neljännen vuoden opiskelija ja Hileen päätoimittaja.

Ja vielä vähän juttua taittajan puolesta! Olen luultavasti hieman ruosteessa taittamisen kanssa, mutta onneksi kukaan ei huomaa sitä lehtemme upean sisällön ansiosta. Olin todella positiivisesti yllättynyt siitä erilaisten juttujen määrästä, jonka te iki-ihana ihmiset toimititte. En ole varma, mikä niistä on paras, kun joukossa on sellaista kultaa kuten Aarikan puuhanurkkaus tai ihan aidot ja oikeat lukion ainekirjoitukset.

Hei, kiitos kaikista jutuista, ne ovat mahtavia! Tänä keväänä ei tosiaan ilmesty kuin yksi Hile, minkä perustelemme luonnollisesti ensimmäisen ikinä Hile-podcastin julkaisulla. Mikäli et vielä ole sitä kuunnellut, löydät muumi-turinoitimme vaikkapa Patinan sivujen kautta. Nauttikaa lehdestä ja keväästä!

Sanctu Yli-Tokko halusi vältellä vastuuta eikä siksi ryhtynyt varsinaiseksi päätoimittajaksi.

Mitä Htile pitää sisällään

5 ~ Puhis

6 ~ Mitä jos Sauron olikin ihan okei?

8 ~ Patina 55 vuotta!

10 ~ Jumala

12 ~ Historiallinen puuhanurkka

15 ~ Kaukopartiossa Saksanmaalla

16 ~ On fantasy portals and the struggle to find the perfect definition

17 ~ Kuvausteoria kestää kausaalis-ta kritiikkiä

19 ~ Runokulma

20 ~ Ajatuksenvirtaa

21 ~ Tauski Bar Aikalisässä eli sinne ja takaisin

23 ~ Sotahistoriasta, peleistä ja fantasioista

24 ~ Avain

32 ~ Temptation Island ja muuta tärkeää

Moikka Patinistit. Hallitusvuosi on jo pitkällä ja ajattelin kirjoitella teille vähän siitä, mitä hallitus on pohdiskellut ja tehnyt ja mitä omasta mielestäni on ollut pinnalla. Vuosijuhlilla olleille tämä on varmaan ainakin osittain tutun kuuloista, koska sivusin hieman samoja aiheita. Vuosijuhlat sujuivat muuten vallan mainiosti näin kokonaisuutena, vaikka Materiaali-in-sinöörikillan lahjaksi antaman tenttiarkiston siirtäminen aiheutti harmaita hiuksia itse kullakin.

Vuosijuhlien aikaan tuli mielettä paljon, mitä merkitsee olla Patinan jäsen. Patinan jäsenyys voi merkitä jäsenetua ja kuten sitä, että pääsee halvemmallalla tapahtumiin. Minusta se kuitenkin ennen kaikkea tarkoittaa sitä, että kuuluu Tampereen hissanopiskelijoiden yhteisöön. Patinan toiminta perustuu sille, että pyritään rakentamaan yhteisö, jossa voidaan viettää vapaa-aikaa yhdessä, tukea opintojen suhteen, auttaa pääsemään kiinni työelämään jne. Olla perheenomainen tukiverkko opiskelujen aikana.

Tehtävä ei ole helppo, ja sen saavuttamisen kannalta elintärkeää on hyvän palautteen saaminen. Itse ainakin toivon, että minua voi nykäistä hihasta, koska vaan jos on kysyttävää tai kommentoitavaa hallituksen toiminnasta tai mistään patinaan liittyvästä yleensä.

“Mitä merkitsee olla Patinan jäsen?”

Toinen tärkeä palautteen väylä on anonyymit palautekyselyt, jotka tulevat taas pian varmaan aika lähellä Hileen julkaisuaikaa. Patinan toiminnan kehittämisen kannalta olisi tärkeää, että mahdollisimman moni vastaisi kyselyyn. Silloin saadaan mahdollisimman laaja kuva siitä, mikä toimii ja mikä ei, ja mitä jäsenistön toiveet ovat tulevan syksyn kannalta.

Loppuun vähän tulevaisuudesta ja siitä, mitä hallitus on puolen vuoden aikana duunaillut isompien projektien osalta. Ollaan suunniteltu muun muassa nykyisen vuodelta 2010 olevan tasa-arvo-

suunnitelman päivittämistä. Myös säännöllisempiä kahvitunteja henkilökunnan kanssa. Uudet nettisivut ovat hyvällä mallilla ja

toivottavasti kesän aikana saadaan ajettua vanhat sivut alas ja uudet pystyyn, jotakuinkin valmiina. Uudet laulukirjat ovat myös melkein valmiita menemään painoon.

Tarkistetaan vielä mm. löytyisikö Tanja Vahtikarin lahjoittamasta Tamy:n vanhasta lauluviikkosesta hyviä lisäyksiä 2. painokseen. Ollaksemme edustavampia meille on myös tulossa loisteliass lippu, jolla voimme näyttää olevamme paikalla. Haalarimerkkejä myös pohditaan, jos hyviä ideoita on, niin vinkkaillaa hallitusta. Varastosta löytyi myös muutamia viittoja lisää, joille alamme kehittää käyttötarkoitusta.

Pidetään patina yhdessä kodikkaana meille kaikille!

*Lauri Ikola
puheenjohtaja*

MITÄ JOS SAURON OLIKIN

Kuka on kirjoittanut J.R.R. Tolkienin teokset?

Tolkien, luonnollisesti, mutta kysymys on kiinnostava, koska mies itse asiassa otti aiheeseen kantaa: hänen teoksensa ovat hänen maailmansa asukkaiden kirjoittamia. *Hobitti eli sinne ja takaisin* on luonnollisesti Bilbo Reppulin kirjoittama. Teos on oikeastaan Bilbon itse kirjoittama muistelmateos - *Taru Sormusten Herrasta* puolestaan on tämän laajennettu versio. Löydämme *Sormustten herrasta* kuvauksen Frodon viimeistelemästä teoksesta:

Päiväkirjani. Odottamaton matkani. Sinne ja takaisin. Ja mitä sitten tapahtui. Viiden hobitin seikkailut. Suuren Sormuksen tarina, laatinut Bilbo Reppuli omien huomioittensa ja ystäviensä kertomusten pohjalta. Mitä me teimme Sormuksen sodassa.

SORMUSTEN HERRAN TUHO JA KUNINKAAN PALUU

(Pikkuväen silmin; kontulaisten Bilbon ja Frodon muistelmat, täydennetty heidän ystäviensä kertomuksilla ja Viisaiden opetuksilla.)

Tämä teos tunnetaan Keski-Maassa *Länsikairan punaisena kirjana*. Entä mitä tekemistä sillä on *Sormusten herran*, muuan englantilaisprofessorin 1900-luvulla raapustaman teoksen kanssa? Kuten jokainen hyvä akateemikko, professori Tolkien käyttää esipuheessaan hetken käsitelläkseen lähteitään:

Tämä kertomus kolmannen ajan lopusta perustuu enimmäkseen Länsikairan Punaiseen kirjaan. Tätä Sormuksen sotaa käsittelevää tärkeintä lähdeostea kutsutaan tällä nimellä koska sitä säilytettiin Alistorniaisissa, Länsikairan vartijoiden Mesikersojen kodissa. Se oli alun perin Bilbon henkilökohtainen päiväkirja, jonka hän otti mukaansa Riven-delliin.

Tolkien siis kertoi kirjansa perustuvan tähän fiktiiviseen, Frodon ja Bilbon luomaan lähdeosteeseen. Hän menee samassa yhteydessä syvemmällekin teoksensa lähteisiin: gondorilaisiin teksteihin sekä haltioiden arkistoihin. Samoin Tolkien sijoitti muutkin kirjansakin maailmaansa. *Silmarillion*, jonka piti olla hänen pääteoksensa, oli haltioiden kirjoittama myyttinen historiateos, eräänlainen kansalliseepos.

Ajatus kansalliseepoksesta vaikutti Tolkieniin voimakkaasti. Yhdessä kaikkein varhaisimmista versioista maailmaansa hän kirjoitti päähenkilöseen Ælfwinen, anglo-saksin 900-luvulta, joka haaksirikkoutui Irlannin länsipuolella seilatessaan haltioiden maagiselle saarelle. Täällä hän sai kuulla haltioilta Silmarilien tarinan: paljastuipa jopa, että Ælfwine oli legendaarisen puolihaltia Eärändilin jälkeläinen aikojen takaa. Tässä varhaisessa versiossa *Silmarillionista* teos oli ajateltu Englannin kansalliseepokseksi. Se kertoi Beowulfista ja Kalevalasta inspiroituneena maagisen historian anglo-sakseille. Vaikka Tolkien myöhemmin kadotti kaikki viittaukset todelliseen maailmaan hän selkeästi yhä ajatteli tarinoitaan ihmiskunnan muinaishistoriana.

Mitä väliä tällä on? Kun Tolkienin teoksia alkaa tulkitsemaan hänen maailmansa sisäisinä lähteinä, monet ongelmat hänen Keski-Maastaan ratkeavat. Maailma on luonnollisesti hyvin mustavalkoinen, jos se on vain toisen osapuolen kertoma tarina suuresta sodasta. Ei ole ihme, että örkit tai itäläiset vaikuttavat kulttuurittomilta barbaareilta, jos ainoa kuvaus heistä on heidän vihollistensa kirjoittama. Se on vähän kuin muodostaisi käsityksensä keskiajan Arabiasta sen perusteella, mitä ristiretkeläiset siitä kirjoittivat.

Emme oikeastaan voi tietää kovin paljoa faktaa vaikkapa Mordorin yhteiskunnasta tai kulttuurista. Mitä Sauron oikeastaan edes halusi? Olivatko

IHAN OKEI?

Teksti: Santtu Yli-Tokko

nazgûlit orjia vai todellisuudessa vain herransa uskollisia seuraajia? Mihinkään näistä kysymyksistä ei oikein voi vastata Sormusten herran perusteella. Hobitit eivät tienneet näistä mitään. Haltiat eivät välittäneet, vaikka olisivatkin tienneet. Sauron ei edes esiinny konkreettisesti tarinassa, saati saa puheenvuoroa. Ei ihme, että hän jätti hieman yksipuolisen kuvan.

Entäpä vaikka örkit? Örkit ovat Keski-Maan

vanhimpia sivilisaatioita, vaikka ainoa, mitä heistä näemme, ovat lähinnä laumat yksinkertaisia ja brutaaleja villejä, jotka ovat yleensä lähinnä pimeyden ruhtinaiden orjia.

Örkkisivilisaatio on

tietävästi ollut olemassa noin 9000 vuotta. Kansa, joka ei tekisi muuta, kuin ryöstelisi ja murhaisi, ei olisi 9000 vuotta vanha. Emme vain ole nähneet kertaakaan esimerkiksi örkkien asutuskeskusta. Keski-Maan suurin kaupunki saattoi olla jokin örkki-metropoli kaukana Keski-Maan itälaidalla. Emme vain tiedä siitä mitään, koska ainoa lähteemme Keski-Maasta oli kiinnostunut lähinnä gondorilaisten kuninkaiden valloituksista.

Sen lisäksi, että nämä teokset ovat puolueellisten kirjoittajien luomuksia, ne käsittelevät usein myös todella vanhoja asioita. Esimerkiksi Silmarillionin tapahtumat sijoittuvat pääsääntöisesti 9000 vuoden taa. On ihan hyvä kysymys, kuinka tarkkoja kuvauksia tapahtumista näin pitkän ajan jälkeen voidaan saada. Tietysti asiaa mutkistaa se, että haltiat ovat vanhoja. Ainakin Galadriel on neljännen ajan Keski-Maan haltioista niitä, jotka olivat elossa jo Silmarillionin tapahtumien aikana.

Kiinnostava esimerkki Tolkienin lähdemateriaalin epäluotettavuudesta on selitys, jonka hän antoi poikkeavuuksille *Hobitin* eri painosten välillä.

Alkuperäisessä *Hobitissa* (1937) Klonkku antaa Sormuksen Bilbolle, eikä vielä ole merkkiäkään Sormuksen korruptiosta tai sen vaarallisuudesta. Kolmas editio (1966), joka ilmestyi Sormusten herran julkaisun jälkeen, oli muuttanut kohtausta. Nyt Klonkku on sellainen, jona hänet tunnemme: Sormuksen hulluksi tekemä riivattu otus, joka ei voisi millään erota Sormuksestaan. Tolkien selitti tämän eron siten, että Bilbon päiväkirjassa oli alun perin ollut versio, jossa Sormus ei ole kovin

tärkeä. Mitenpä Bilbo olisi moisesta tiennytkään? Lisäksi Bilbo halusi antaa kuvan, että Klonkku oli antanut sormuksensa hänelle, eikä suinkaan ollut varas.

“Ei ole ihme, että örkit tai itäläiset vaikuttavat kulttuuritomilta barbaareilta, jos ainoa kuvaus heistä on heidän vihostensa kirjoittama.”

Frodon myöhemmin tekemässä versiossa kerrottiin totuus: Bilbo oli ottanut Sormuksen, eikä Klonkku ollut pitänyt siitä. Tämä havainnollistaa, miten jo eri kirjoittajat voivat tehdä virheitä tai tarkoituksellisia harhaanjohtamista. Frodo pystyi korjaamaan tämän kohdan, koska tiesi Klonkulta asioiden todellisen laidan. Entäpä muu osa *Hobittia*, jonka tapahtumista Frodo ei tiennyt yhtä paljon? Mitä jos Bilbo peitteli omia epäonnistumisiaan ja heikkouksiaan sielläkin? Jos hän valehteli yhden kohdan näyttääkseen paremmalta, mistä tiedämme, ettei hän tehnyt sitä enempää? Ehkä hän murhasi seikkailullaan jonkun, emmekä tiedä siitä mitään, koska Bilbo ei tietenkään kertonut asiasta kenellekään muistelmissaan.

Patina 55 -vuotta! - Katsaus vuosijuhlilta

Teksti: Emilia Lindgren

Kuvat: Birgitta Logrén

55-vuotta täyttävää Patina ry:tä juhlittiin lauantaina 7.4.2018 Juvenes Ziberiassa Finlaysonin alueella.

Jopa myrskyisten ja pitkään kestäneiden juhlah valmisteluiden jälkeen päästiin vihdoinkin nauttimaan juhlahumusta yhdessä niin entisten kuin nykyisten patinalaisten sekä muiden joukkoon päätyneiden kanssa.

Juhlissa syötiin, kuultiin puheita ja Patina vastaanotti monen monta lahjaa. Sydäntä lämmittivät erityisesti kouluvaate sekä -kirja lahjoitukset Nepaliin ja kehitysmaiden lapsille Oulun Tiimalta sekä Humanisticumilta. Hillosipulin ja melonin fuusio salaattissa ihmetyttivät vieraita. Lahjaksi teekkareilta saatu vanha tenttiarkistokaappi aiheutti kuljetusongelmia. Koskenkorvan hinta yllätti, silti sitä oli ostettava. Dosentti Aino Katermaan juhlapuhe vei kuulijan matkalle Patinan opiskelijahistoriaan sekä vanhoille ekskursiomatkoille.

Bändi soitti viisi kappaletta, innokkaimmat tanssivat ne kaikki. Kuitenkin klassinen Toton Africa loppujen lopuksi täytti koko tanssilattian. Juhlapiikalta siirryttiin yökerho Ilvekseen, jossa drinkkialtalta löytyi Patinan oma cocktail. Muistaakseni se maistui ihan hyvältä.

Sillis-aamiainen seuraavana päivänä ei olisi kuuleman perusteella onnistua paremmin. Ruoka, juoma ja paikkana toiminut Media 54 toimivat loistavasti ja tapahtuma keräsi paljon kehuja. Vuosijuhlat menivät nopeasti. Noin viisi tuntia mitä ilta kokonaisuudessaan kesti, liisi nopeasti ohi. Kuitenkin tunnelma oli koko ajan korkealla. Koska aikataulu oli niin tiivis ja miltei koko ajan oli ohjelmaa, juhlahenki pysyi virkeänä.

Onnea vielä 55-vuotiaalle Patinalle!

Patinan kulttuurivastaava Juho Aarikka sekä puheenjohtaja

8 Lauri Ikola ilmeisen tyytyväisinä vuosijuhliin.

Juhlavieraiden kokemuksia

“En ole ennen ollut vuosijuhlilla, joten vertailukohtaa ei löydy. Juhla itsessään oli kuitenkin jokseenkin sellainen kuin olin ajatellut. Ruoka oli todella hyvää ja pöytäseurueessa oli hauskaa. Ehkä vähän turhan paljon aikaa meni eri ainejärjestöjen tervehdyksiin. Olisi ollut hienoa, jos meillä olisi ollut yksityiset jatkot, sillä nyt vujutunnelma hieman lässähti, kun piti lähteä julkiseen yökerhoon. Sillis oli erittäin toimiva ja paikkavalinta osui aivan nappiin.”

– Olli Tieva, 4. vuoden historian opiskelija

“Ohjelmarunko oli tosi hyvä. Koko ajan oli sopivasti ohjelmaa ja ruokailu heti alkuun oli hyvä ratkaisu. Pidempi bändin esitys olisi toisaalta voinut toimia, mutta ilmeisesti tilan aikataulut tulivat vastaan. Ehkä tapahtumaa olisi hieman voinut aikaistaa, jotta esityksestä olisi saanut pidemmän. Kaikin puolin kuitenkin onnistunut juhla.”

– Ossi Martikainen, 5. vuoden sähkötekniikan opiskelija

Aino Katermaan puhe vei kuulijat vuosien takaiseen opiskelijakulttuuriin. Ilmeisen vähän on muuttunut.

“Minusta juhlat olivat oikein virkistävät. Illallinen (yleensäkin ystävällisessä joukossa syöminen) on mainio tapa. On myös hienoa, että opiskelijat opettelevat kauniita ja kansainvälisesti hyväksyttyjä (joskin tietysti varsin konservatiivisia) tapoja käytännössä. Kauniit daamit ja komeat herrat ilahduttavat silmää. Onnittelen järjestelyistä!”

– Aino Katermaa, FT, lehtori, dosentti

Lahjaksi saatu arkistokaappi oli kokoaan suurempi pulma.

Jumala

Joka toinen juna kulkee ^{aseman ohi} (asemalta) suoraan pysähtymättä ottamaan uusia matkustajia. Joka toinen juna pysähtyy ottamaan kyytiinsä kiireisiä ihmisiä, jotka ovat läsnä vain, jos puhuvat puhelimeensa, ja tyyneinä tönivät toisiansa pois tieltä. Aika on heille ohikiitävää, nopeasti sormienvälistä valuvaa vettä, joka menetettynä tippuu jonoiselle maalle juotavaksi. Minulle aika on yhdentekevää. Se ei kulu, se ei katoa. Se on ikuisuudessaan menettänyt merkityksensä enkä enää erota sekunteja vuosituhansista. Jokainen hengenvetoni voisi kestää vuosia ilma, että mikään muuttuisi.

Joka toinen ihminen rakastaa. Joka toinen ottaa rakkautta vastaan sieluttomana koneena silmiään räpäyttämättä. Nämä ihmiset yhdessä hankkivat jälkeläisiä, täyttävät maailman. He taistelevat verisesti siitä, kumpi saa tehdä lapsesta omakuvansa, kumpi saa olla maailman tärkein, ja kumpi saa olla se, jota syytetään, kun kaikki kaatuu. †

Joskus luulin, että minäkin olin niitä, joilla ei ole sielua ja jotka vain kylmästi korjaavat talteen kaiken maailman kultatarjottimella tarjoaman rakkauden. Kuulin heidän äänensä korvissani, heidän pyyntönsä kaikuivat loputtomina, mutten tuntenut minkäänlaista myötätuntoa. En naiseen, jonka aviomies oli tappanut heidän kolmekuukautisen tyttärensä kehtoon. En mieheen, joka epäonnistuneen itsemurhayrityksen jälkeen oli halvaantunut kaulasta alaspäin ja rukoili kuoleman korjaavan hänet. Heidän epätoivonsa ei nostanut minussa ainuttakaan lämmintä tunnetta, ei säälin hiventäkään. Ei ennen, kun näin hänet.

Hän seisoj kirjaston edessä, kauniina, lyhyiden vaaleiden hiusten sivellessä hänen hentoja leukaperiään tuulessa. Tummat, lähes mustat silmät katselivat lasittuneena tiellä kulkevaa vilkasta liikennettä, sinisen kankaan kietoutuessa hänen sirojen jalkojensa ympärille. Kuulin hänen hennon äänensä korvissani. Hän halusi astua autojen sekaan. Hän tahtoi päättää kaiken. Hänen katseensa osui minuun ja jokainen soluni syttyi tuleen. Näkymätön voima veti minua häntä kohti, kuin köysi kaulani ympärillä. Vasta seistessäni suoraan hänen edessään saatoin taas hengittää. Hän hymyili. Ilma keuhkoistani katosi taas.

Näimme joka päivä. Sydämeni pamppaili ilman häntä joka kerta kovempaa, ja vasta hänen luonaan saatoinkin taas hengittää. Rakastin häntä koko olemuksellani enkä saattanut edes kuvitella elämää, jossa hän ei ollut rinnallani. Ilman häntä ei olisi minuakaan, siltä minusta tuntui. Hän esitti parhaansa mukaan, etten ollut ainoa, joka ei kuollakseenkaan halunnut päästää irti siitä, mitä meillä oli, mutta kuulin hänen äänensä kaiun päässäni. Hän tahtoi pois. Hän tahtoi kauas minusta. Olemukseni ällötti häntä. Kaikki mitä tein, kuvotti hänen sisintänsä. Rumat sanat kaikuivat hänen hennolla ja rakastavaksi luulevallani äänellä korvissani ja iskivät sydämeeni kuin piikit. Hän oli kaikki, mitä minulla oli, mutta hän ei rakastanut minua.

Silti hän ei suostunut lähtemään. Hän esitti onnellista, tyytyväistä, rakastunutta. Kaikki vain siksi, että hän voisi lypsää rakkauttani vielä lisää. Hän mässäili tunteillani, korjasi sen kuin syksyn viljan. Hän repi sydämeni pieniksi palaseksi jokainen päivä, uudestaan ja uudestaan. Olisin halunnut ajaa hänet pois. Olisin halunnut huutaa, olla hullu. Ajaa hänet tiehensä. Halusin hänet pois elämästäni, mutten pystynyt häättämään häntä. En halunnut nähdä häntä toisen sylissä. En voinut sietää ajatusta siitä, että minusta eroon päästyään hän vain siirtyisi jatkamaan elämäänsä jonkun toisen kanssa. En tahtonut kuulla korvissani hänen onnellista nauruaan, kauniita sanojaan ja rakastavia lauseitaan, kun hän olisi todella jonkun muun.

Tavallisesti vain joka toinen juna pysähtyy asemalle, mutta toukokuun neljäntenä päivänä kolme junaa pysähtyi asemalle perätysten. Hänen kauniit vaaleat hiuksensa valuivat punaisina junan veturin valkoisella pinnalla. Viimeinen kosketukseni hänen selkäänsä poltti kämmeniäni. Kauhistuneet huudot löivät aseman seiniin. Puhelimet tippuivat korvilta. Jokainen oli vihdoinkin läsnä. Joku soitti hätäkeskukseen. Kuulin heidän ajatuksensa. He olivat ylpeitä minusta. Sireenit kaikuivat jossakin kaukana.

Voitonriemu valtasi vartalonni kuumana aaltona. Äänet päässäni huusivat, mutta en kuullut enää hänen rumia sanojaan. Katkerat pyynnöt kaikuivat korvissani ja niiden epätoivo sitoutui omaani. Halusin auttaa heitä, kuten autoin itseäni. Halusin pelastaa heidät, antaa heille sen vapauden, jonka olin itselleni lunastanut. Olen vapaa. Olen Jumala.

Hienosti kirjoitettu!

Hirvittävä!
Kasvatat lastausta
sietämättömyyden
mittoihin!
doppelus on

Historiallinen puuhanurkka

Juho Aarikka

Patinan kyberosasto on saanut viimein rautaesiripun takana lymyilleen kominternetin koodin kääntymään ja löysi sieltä kasan mitä hupaisampia historiallisia kaskuja ja arvoituksia. Näitä puuhastellessa aika, jota olet varannut gradun tekemiseen katoaa kuin siivillä.

Vanha saksalainen tulitikkuleikki

Kahta tulitikkua
siirtämällä, hävitä
lappi.

Venetsian neuvot

Paavi Innocentius III
on eksyksissä.
Onneksi hän
pysähtyi kysymään
tietä venetsialaisilta.
Auta häntä
hyökkäämään
pyhään maahan.

Etsi virheet

Löydä kuvista yksi
henkilö, jota ei ole
ollut koskaan
olemassa

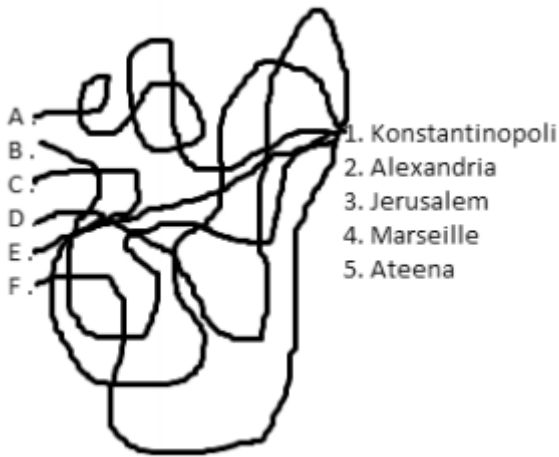
Kuka minä olen?

Olen jalosukuinen. Myös siskoni on jaloa sukua. Hän on myös serkkuni. Hänen veljensä on myös serkkuni, sekä myös isäni. Kuka minä olen?

Vastaus: Habsburgi

Kommunismi on ajautunut umpikujaan!
Johdata Marx olemaan relevantti vielä tänäkin päivänä!

Yhdistä pisteet

+

Kuva-arvoitus. Mikä poliittinen ruokalaji on kyseessä?

Vastaus: Johan de Witt

Kaukopartiossa Saksanmaalla

Teksti: Henrik Järvinen

Emerituspuheenjohtaja ja Patinan kaukopartiomies Bremenin vapaakaupungista tervehtii teitä kevätterveisillä! Toivottavasti kaikilla on oikein hyvä Vappu ja sitä erinomaisempi kesäloma. Tätä kirjoittaessa omat opiskeluni ovat vasta kolmannen viikon kohdalla ja vielä pitäisi pitkälle kesään opiskella. Lämpötilathan täällä on oikein korkiat. Niin korkiat että paukkupakkasiin tottunut metsien mies joutuu hikoilemaan oikein olan takaa. Ruoka ja alkoholi täällä ovat halpoja, joskin jälkimmäistä tuntuu kulu- van enemmän kuin edellistä.

Mutta mikä täällä sitten on niin erilaista? Monet asiat. Ihmiset kävelevät läheltä, eivätkä anna omaa tilaa. Bussipysäkeillä humalaiset saksalaiset saapuvat puhumaan kanssasi säästä ja jäävät juttelemaan kanssasi siihen asti, kunnes keksit jonkun tekosyn paeta paikalta. Pankkikortit eivät käy juuri missään, sillä sellainen muoviroska ei saksalaiselle kelpaa. Toisenlainen muoviroska kyllä. Ensimmäisen järkytyksenaiheeni oli kun ensimmäisenä iltana menin kauppaan parin banaanin toivossa ja näin KOKONAISEN TERTUN pakattuna muovipakkaukseen. Kyltti vieressä vielä ohjeisti nätisti, ettei pakkausta, jonka herra on pakannut, sovi ihmisen kaupassa purkavan. Purkkaakin tuntuu olevan vaikea löytää, jos ei halua tuottaa ylimääräistä pakkausjätettä. Pyöröoivet tuntuvat myös aiheuttavan ahtautta saksalaisten etumuksissa, sillä näitä liikenteenhidas- tajia on joka paikassa. Muutoinhan täällä pärjäälee oikein hyvin.

Täällä lukukauden alussa maksamaani YO-kunnan jäsenmaksun tapaiseen kuuluu oikeus matkustella miten lystää julkisella liikenteellä. Pääseepä sillä myös lähikaupunkeihin paikallisjunalla. Ja tätähän on ollut pakko hyväksikäyttää niin paljon kuin mahdollista. Tuntuu hienolta, kun voi rauhassa matkustella jäniksenä junassa ja konduktöörin tullessa vain näyttää pelokkaana opiskelijakorttiaan ja vastaanottaa hyväksyväinen ”Jawohl!”. Jalkapallo on saksalaisille elämän yksi tärkeimmistä asioista. Meillä Bremenissä on oikein hieno joukkue: Werder Bremen, ensirakkauteni jalkapallon suloi- sessa maailmassa. Minulla on outo tapa kannattaa

joukkueita, jotka ovat sarjataulukon alapäässä. Esimerkkeinä voisin sanoa HPK ja nyt Werder Bremen, sekä tietenkin Suomen jalkapallomaajoukkue. Werder Bremenillä eli tuttavallisesti SVW:llä on kauniita kannatuslauluja, joita Olli teille varmasti mielellään laulaa, jos nätisti kysytte.

Piti myös muumeista kirjoitella tähän lehteen, mutta se valitettavasti jää ehkä seuraavaan numeroon. Sillä Game of Thronesin politiikka -kurssi vie kaiken aikani.

Ihmiset tietävät täällä outoja asioita Suomes- ta. Okei tietenkin yleisimmät löytyvät, kuten Muu- mit, eukonkanto, Finlandia-vodka ja sauna. Mielen- kiintoisempi tapaus oli esimerkiksi nuori mies, joka tiesi Suomen paikkakunnista vain Pihtiputaan ja Helsingin. Helsingin minä opetin, sillä hän kuvitteli Suomen pääkaupungin olevan Oslo. Pihtiputaan tun- temisesta en sen tarkemmin kysellyt. Toinen henkilö osasi sanan suomeakin! Tuo sana tosin oli ”keskus- kauppakamari”, jonka hänen suomalainen ystävänsä oli hänelle opettanut.

Ihmiset yleisestikin innostuvat, kun kuulevat minun olevan Suomesta. Vaikutan heistä jotenkin eksoottiselta ja oudolta. Eräässä baarissa minulle tarjot- tiin Lapin kultaa. Tästä kunniasta kieltäydyin nätisti ja totesin ottavani mieluummin siivun Finlandiaa. Löysin myös ruoan, josta tuli välittömästi lem- piruokani heti mustan makkaran jälkeen: Breme- niläisen knippin. Tuohon ihanaiseen jauhelihipihviin on työnnetty siasta kaikki se, joka ei rikkaammille kelpaa. Tuo ihanuus tarjoillaan paistettujen pe- runoiden, suolakurkkujen ja sipulien kera. Kun tämän huuhtoo alas ihanaisella suodattamattomalla pilsnerillä, ei Jehovantodistajien markkinoima taiva- spaikka enää kiinnosta, sillä olen siellä jo. Bremen on kaunis paikka ja täällä on hyvä elää! Suosittelen matkaa Bremenin vapaakaupunkiin kai- kille. Tänne pääsee Tampereelta halvalla ja voin ensi syksynä lähteä mielelläni oppaaksi. Hyvää vappua ja kesää kaikille! Syksyllä nähdään! Teitä kaikkia on kova ikävä!

Ps. Sämpylät on täällä tosi hyviä. Lisäksi täällä syödään jotain ihmeen Finlandese-patonkia, joka muistuttaa Citymarketin kauppiaan patonkia.

On fantasy portals and the struggle to find the perfect definition

by Sonja Mikkonen

I did my bachelor's thesis on fantasy portals because we get to choose our research topics in comparative literature. At first, I thought I had narrowed my subject into something that can be approached fairly easily. However, that was not the case. I soon realised that there was very little, if any, research done on portals as literary devices. Thus, I ended up creating a theory of my own. Creating an own theory is something that is not recommended, and I wholeheartedly agree: mostly because BA thesis is rather pointless in the grand scheme of academic research. On the other hand: I am a firm believer in doing what you love, so if creating your own theory is something you are passionate about, go for it.

The uses and meanings of definitions for a portal vary, making it harder to define the concept. There is one commonality found between all the definitions for portals:

they mark a point of

transition. Portals in medicine, computer science, and architecture are essentially marking transition. There are very little definitive descriptions of fantasy portals, and mostly all of them are different. One theory claims that fictional portals can be all doorways and windows, while another claims portals can be metaphorical, and that a portal can be a singular event in one's life. Yeah, go figure what they actually are...

To me, at its simplest form, a portal is something that makes transfer from one location to another possible. The notion of location can include both spatial and temporal dimensions, and the change in location can happen in either or both simultaneously. The change can be very minimal: for example, a shift in location from the ordinary world's train platform to a platform hidden from ordinary people that transports

wizards and witches to a magical school in J.K. Rowling's *Harry Potter and the Philosopher's Stone*.

In short: a fictional portal is something that enables a transition that would otherwise be either very difficult to achieve or impossible. The transition does not have to be from our world to a fantastic one, but it can be between worlds or within worlds, and they function based on specific rules set in the world around it. The portals that allow this transition are created textually through giving an object a new function that is different from its original one. For example, the wardrobe in *The Lion, the Witch and the Wardrobe* by C.S. Lewis functions both as a wardrobe and a portal that transports the children into a magical land. This dual function creates a sense of wonder and impossibility, which is rather typical for fantasy novels in general.

A portal can be almost anything, or perhaps the object which we perceive to be the portal, because a portal in itself is rather complex mechanism, and very rarely specified. Anything can be a portal, or a mean of accessing one, but not everything is. By this I mean that, for example even though a car does fulfil most parameters set for portals, it is not thought as one. My main argument against cars being portals is that I perceive portals as something not quite possible, as something that defy the normal logic of physics and make the impossible possible.

Not everything can be a portal even though almost anything can be. By this I mean that even though a car can transport a person, or an event can change a person, they are not perceived as portals, but as something else entirely. Portals are a difficult concept to define, for just a method of transportation is not enough to distinguish them as a separate category or to make them special. But to me, therein lies the fascination in this subject: to define something that evades clear definition.

“Not everything can be a portal even though almost anything can be.”

Kuvausteoria kestää kausaalista kritiikkiä

Teksti ja kuvat: Valter Kulomaa

Yksi kielifilosofian kentän monista ongelmista on selvittää, miten voimme arkisessa käytössä tuottaa asioihin viittaavaa kieltä; yksilötermit, kuten erisnimet Donald Trump tai Mikko Vilkastus ovat näennäisesti yksinkertaisia ilmauksia, joilla on selkeä tarkoitus. Mutta mitä lähemmin tarkasteltuna tapahtuu viittasamme erisnimeen? Tätä on pyritty selittämään monilla teorioilla.

Deskriptivismi, joka on toisinaan suomennettu myös kuvausteoriaksi, on yksi tapa selittää viittaamista. Sen asema kielifilosofiassa on mielenkiintoinen: toisaalta se tarjoaa helppoja ratkaisuja aikaisempien teorioiden ongelmiin, mutta toisaalta se on myös itsessään altis kritiikille. Yhdysvaltalaisfilosofi Saul Kripken luentosarja Naming and Necessity (1980), joka oli käytännössä kritiikkiä deskriptivisille, uudisti ilmestyessään kielifilosofian kentän kokonaan. Tästä huolimatta deskriptivismiä on edelleen puolustettu, mainittavimpana Searlen (1983) kannanotot deskriptivismin puolesta. Tämän esseen tarkoituksena on tarkastella deskriptivismiä viittauksen ja merkityksen teoriana yksilötermeille sekä tutkia niin Kripken kritiikkiä kuin Searlen puolustusta.

Deskriptivismissä oletetaan, että tiettyihin yksilötermeihin, kuten erisnimiin, liittyy jonkinlainen kuvauksellinen sisältö, joka yksilöllisesti määrittää viittauksen kohteen (Cumming, 2016). Tällainen sisältö voi esimerkiksi nimen Donald Trump yhteydessä olla Yhdysvaltojen nykyinen presidentti. Frege (1892) ja Russell (1911), jotka toimivat deskriptivismin pioneereina, hyväksyivät myös sen, että kuvauksellinen sisältö voi vaihdella huomattavasti nimistä tai niiden käyttäjistä riippuen. Edellistä esimerkkiä käyttäen kuvaus Yhdysvaltojen nykyinen presidentti voi olla tosi useimpien tapauksessa, mutta Melania Trump voi mieltää nimen vaikkapa kuvaukseen Minun aviomieheni. Samoin erisnimelle Pariisi voi olla erilaisia kuvauksia, kuten Kotikaupunkini tai vai-

kkapa Kaupunki, jossa Eiffel-torni sijaitsee. Molemmat kuvaukset kuitenkin viittaavat samaan partikulaariin, Pariisin kaupunkiin Ranskassa.

Ennen deskriptivismiä tai viittaamisen teoriaa toimi J.S. Millin mukaan nimetty milliläisyys, jonka näkemys yksilötermeistä oli, että ne viittaavat vain ja ainoastaan niiden viittauskohteeseen. Teorialla on monia ongelmia, kuten pseudonyymit, tyhjät nimet, negatiiviset väitteet olemassaolosta sekä propositiionaalisten asenteiden esittäminen (Reimer & Michaelson, 2017). Lauseiden kuten

”Eino Leino on Mikko Vilkastus”, ”Joulupukki asuu Pohjoisnavalla”, ”Joulupukki ei ole olemassa” tai ”S uskoo, että Eino Leino oli kirjailija, mutta Mikko Vilkastus ei” merkitykset eivät avaudu milliläisen teorian valossa. Deskriptivismin työkaluilla lauseita on mahdollista selittää: yksilötermin Eino Leino kuvaus voi olla Sata ja yksi laulua -kirjan kirjoittaja ja Mikko Vilkastuksen taas Päivälehdessä pakinoitsija. Näin ensimmäisen lauseen merkitys ei ole milliläisittäin $a = a$ (sillä Eino Leino ja Mikko Vilkastus viittaavat tosiasiallisesti samaan henkilöön) vaan voimme saada lauseesta uutta tietoa. Sama toimii viimeisen lauseen kohdalla: S voi uskoa, että Sata ja yksi laulua -kirjan kirjoittaja on kirjailija, Päivälehdessä pakinoitsija taas ei. Deskriptivismin myötä myös tyhjään nimeen, Joulupukkiin, saadaan liitettyä jonkinlainen kuvauksellinen sisältö, jolloin ei ole täysin sama, asuuko Joulupukki vai Haades Pohjoisnavalla – milliläisittäin kun molemmat olisivat keskenään vaihdettavissa, sillä ne eivät viittaa mihinkään olemassa olevaan asiaan.

John Searle (Searle, Proper Names, 1958) muotoili deskriptivismistä klusteriversion, jonka mukaan annetun erisnimen merkitys on kuvasten kokoelma.

Kaikkien kuvausten ei tarvitse determinoida viittaus-suhdetta, ja erilaisilla kuvauksilla voi olla erilaisia painotuksia.

Deskriptivismillä oli kuitenkin ilmeisiä ongelmia. Ensin luentosarjana ja myöhemmin painettuna teok-sena ilmestynyt *Naming & Necessity* (Kripke, 1980) esitti deskriptivismiä vastaan neljä ongelmaa: epis-teeminen, modaalinen, semanttinen ja metasemant-tinen. Näiden argumenttien lisäksi Kripke muotoili deskriptivismin tilalle kausaalis-historiallisen mallin yksilötermeihin viittaamisen teoriaksi. Lähemmässä tarkastelussa Kripken argumentit deskriptivismiä vastaan ovat seuraavanlaisia: Episteeminen eli tiedollinen ongelma liittyy deskrip-tivistiseen semantiikkaan. Havainnollistetaan tätä: oletetaan, että henkilö S yhdistää nimen Aristoteles kuvaukseen Antiikin viimeinen suuri filosofi. Tällöin lause ”Aristoteles oli filosofi” olisi itsestäänselvyys, kuten lause ”kaikki poikamiehet ovat naimattomia”. Näin ei kuitenkaan ole, sillä lauseen totuusarvo ei ole tiedettävissä a priori – esitietoisesti – pelkästään onnistuneella kielenkäytöllä.

Modaalinen ongelma liittyy mahdollisiin maailmoi-hin sekä Kripken teorialle olennaiseen rigidityteen. Kripke esittää, etteivät deskriptivismin mukaiset ni-met ja kuvaukset ole täysin vaihdettavissa keskenään, sillä nimet, toisin kuin kuvaukset, ovat rigidejä. Edellisen esimerkin mukaisesti nimi Aristoteles ei kaikissa mahdollisissa maailmoissa voi olla kes-kenään vaihdettavissa kuvauksen Antiikin viimeinen suuri filosofi kanssa. Jos Aristoteles olisi esimerkiksi kuollut lapsena tai hakeutunut muulle kuin filo-sofiselle uralle, kuvaus Antiikin viimeinen suuri filo-sofi viittaisikin Aristoteleen sijaan hänen edeltäjänsä Platoniin – olettaen, että mahdollisessa maailmassa hän olisi silti ollut suuri filosofi. Kaikkien mahdollis-ten maailmojen Aristoteles on kuitenkin Aristote-les – yksilötermit ovat siis rigidejä, kuvaukset eivät. Kripke esittää tilanteen ”saattoi olla/ei välttämättä ollut” (engl. *might have been*) -muotoisilla lauseilla: ”Aristoteles ei välttämättä ollut antiikin viimein-en suuri filosofi” sisältää näennäisen totuusarvon, ”Antiikin viimeinen suuri filosofi ei välttämättä ollut filosofi” taas sisäisen ristiriidan, koska kuvaukset ovat nonrigidejä.

Semanttinen ongelma tarkoittaa assosioidun ku-vauksen virheellisyyttä. Argumentin mukaan kielen käyttäjän tietämättömyys tai erhe voi estää halutun viittaussuhteen syntymisen. Ongelmaa

voidaan havainnollistaa Kripken esittämällä ns. Gödel-Schmidt-skenaariolla: oletetaan, että henkilö S yhdistää nimen Albert Einstein kuvaukseen ’atomi-pommin keksijä’. Todellisuudessa atomipommin kek-si kuitenkin Robert Oppenheimer. Ongelma syntyy, koska deskriptivismin mukaan vaikuttaisi siltä, että S viittaa Oppenheimeriin nimellä Einstein. Metasemanttinen ongelma liittyy myös puhujan tietämättömyyteen tai virheeseen; puhujalla ei välttämättä ole tarkkaa tietoa viittauksen kohteesta. Voimme viitata asioihin puuttuvilla tai virheellisillä ennakkotiedoilla – viittaussuhde ja merkitys ei siis synny puhujan viittauksen kohteeseen tekemistä as-sosiaatioista, kuten deskriptivismin metasemantiikka antaa ymmärtää. Jos puhuja S yhdistää nimen Don-ald Trump kuvaukseen Yhdysvaltain 54. presidentti (todellisuudessa 45.), pystyy hän silti esittämään totuusarvon sisältäviä lauseita hänestä.

Kripken esittämän kritiikin myötä deskriptivis-mi hylättiin laajalti, vaikka Kripke ei suoranaisesti esittänytään teoriaa nimien referenssistä tai merk-ityksestä. Kripke kuitenkin esittää kausaalis-histori-allisen mallin nimien teoriaksi; erisnimet annetaan niiden viittauksen kohteelle (Kripke, 1980, ss. 161-163). Kripken esimerkin mukaisesti Madagaskar on Madagaskar, koska Marco Polo osoitti sen sellaiseksi. Vaikka sama nimi viittasi alkuperäiskielellä muu-hun Afrikan osaan, sen merkitys nykyään on Mad-agaskarin saari, koska nimi merkityksineen siirtyy puhujalta toiselle historiallisen ketjun myötä. Tärkeä osa teoriaa on myös eksternalistinen, puhujan ulkop-uolinen semantiikka; puhujan mielen sisällöt eivät määrää nimien semantiikkaa.

Kaikki eivät kuitenkaan hylänneet deskriptivismiä Kripken kritiikin takia. Erityisesti Searle esitti erilai-sia tapoja kiertää Kripken deskriptivismille osoitta-mat ongelmat (Reimer & Michaelson, 2017). Searlen mukaan nimien merkitystä ei määrää yksittäinen deskriptiivinen kuvaus, vaan kuvaus on puhujan oma, sisäinen mentaalinen linkki viittauksen kohtee-seen (Searle, *Intentionality: An Essay in the Philoso-phy of Mind*, 1983, ss. 197 - 198). Searle huomauttaa, että anti-internalistiset kannat, kuten Kripken esit-tämä, eivät osaa antaa yhtenäistä selitystä viittauksen ja merkityksen mekanismista, toisin kuin internal-istinen, puhujan sisäisiin ominaisuuksiin perustuva deskriptivismi.

Searle esittää, että esimerkiksi nimi Aristoteles vastaa tiettyä kuvauksellista sisältöä puhujan mielessä. Nimeen assosioitu kuvauksellinen sisältö ei kuiten-

kaan määritä nimen merkitystä, vaan pelkästään sen viittauksen kohteen. Searle vastaa myös puhujan virheeseen: jos henkilö S uskoo, että Donald Trump on Yhdysvaltain 54. presidentti, tämä kertoo oikeastaan enemmän henkilöstä S kuin tämän puheen viittauksen kohteesta, Donald Trumpista – S voisi esimerkiksi uskoa Donald Trumpiin, vaikka häntä ei olisi ollenkaan olemassa, ja viittaisi Trumpista puhuessaan vaikkapa kokonaisvaltaisessa hallusinaatiossa kohtaamaansa Trumpiin (Searle, 1983, s. 215). Kripken esittämiä argumenttien vedenpitävyyttä on tarkasteltu laajemminkin. Kripken argumentit jättävät huomattavan mahdollisuuden sille, että Searlen deskriptivismi olisi kuitenkin hyväksyttävä teoria (Green, 1998). Esseessään Green käsittelee anti-internalistista kritiikkiä Searlille, joka ei kuitenkaan vaikuttaisi kumoavan deskriptivismiä. Yksi tällaisista väitteistä on se, että deskriptivistiset kuvaukset eivät suoranaisesti viittaa johonkin tiettyyn kohteeseen (kuten Antiikin viimeinen suuri filosofi). Green osoittaa, että Searle (1958) ei väittänyt, että jokaiselle nimelle olisi olemassa jokaisen kielenkäyttäjän tiedossa oleva kuvaus. Searlen klusteriversio deskriptivismistä ei vaadi sitä, että kaikki tai edes suurin osa kielenkäyttäjistä tuntisivat kuvausten klusterin kokonaan.

Vaikka deskriptivismiä onkin vaikea hyväksyä täysin, voidaan edellä tarkasteltujen artikkelien perusteella todeta sen sisältävän jossain määrin uskottavuutta erityisesti viittaamisen teoriana. Koska assosioidut kuvaukset viittauksen mekanismina ovat deskriptivismin ja erityisesti sen klusteriversion vahva puoli, voidaan Searlen deskriptivismiä pitää vakavasti otettavana kilpailijana kausaalisille ja eksternalistisille teorioille.

Essee on tarkoitettu suoritustavaksi FILA7 – Merkitys ja metafysiikka -kurssille sekä julkaistavaksi HiLe-verkkojulkaisussa.

Lähdeluettelo

- Cumming, S. (2016). Names. Retrieved from The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Fall 2016 Edition) Edward N. Zalta (ed.): <https://plato.stanford.edu/archives/fall2016/entries/names/>
- Green, K. (1998). Was Searle's Descriptivism Refuted? *Teorema: Revista Internacional De Filosofía*, 17(1), 109 - 113.
- Kripke, S. (1980). *Naming & Necessity*. Oxford: Blackwell.
- Reimer, M., & Michaelson, E. (2017). Reference. Retrieved from The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Spring 2017 Edition), Edward N. Zalta (ed.): <https://plato.stanford.edu/archives/spr2017/entries/reference/>
- Searle, J. R. (1958). Proper Names. *Mind*, New Series, Vol. 67, No. 266, 166 - 173.
- Searle, J. R. (1983). *Intentionality: An Essay in the Philosophy of Mind*. Cambridge: Cambridge University Press.

Runokulma

Mielikuvituksellista
Ilman mielikuvitusta
jää väreilemään lämpö
vain, jok` tarjoa ei sulatusta
ilman liikettä ja ajatusta.

Jää

ilman kuvitelmia edes
maailmaa ei luoda mielellään.
Kyky ajatella vastedes
luo aatoksen loistamalla

Väreilee

eriskummallinen säkenöinti,
sähköistäen inspiraation loi:
Kakafonia kaaoksen ja hetken mieli
on kuvitusta, jok` kipinöi.

Väreilee jää.

Suurenmoista ajattelua vaativat,
mielen kuvittelua sielun kankaalla
elämän pienimmätkin asiat.
Kipinä ottaen liekin, palamaan
jää. Mikä liekin luomiskykynsä ajaton
on kuvituksen:
Hyss, leikittelee paatos!

Jää väreilemään

matka mielikuvituksen halki
laidalta yhdeltä toiselle
mielessään:
Kysyy suurenmoista rohkeutta
mennä läpi tulen ja jään.
Sanalla sanoen, läpi oman pään:

Jään väreilemään.

Teksti: Tapio Aropaltio

Jajunnanvirtaa

Teksti: Konsta Kolehmainen

Vanhoina hyvinä aikoina John Adams totesi, ”Minun on opiskeltava sotaa ja politiikkaa, jotta lapseni voisivat opiskella matematiikkaa ja filosofiaa. Jotta eidän lapsensa voisivat opiskella runoutta ja musiikkia?”

No kyllä tämä minua hieman vaivaa. Miksi emme ryhdy lapsiksi heti paikalla. Kullannupuiksi ja viattomiksi kasapanoksiksi. Vaatikaamme tästä selvitystä. Ilman selvitystä tuo kaikki on vain sanahelinää ja yhtä tyhjää kanssa. Ja sitä minä vielä, että kuinka kehtaatte tuottaa tuollaista pötypuhetta. Joutavia sanoja tuotetaan nykyisin enemmän kuin ennen oli tavoite. Kasvu. Kysynnän ja tarjonnan laki. Kasvavathan puutkin (Metsähallinnon raportti 1953) ja pensaat ja heinät. Ja mikä parasta avaruus vuosivuodelta ääriarajoiltaan vavahtaa yhden vuosirenkaan laajemmaksi. Nyt kun teidän sanoja myydään säilyketölkeissä ja kertakäyttöpakkaauksissa, suihkeina ja ruiskeina ja sitä painetaan ja painatetaan, monistetaan ja lävistetään yötä päivää kirja- ja silkkipainoissa ja nyrkkipajoissa ja savivalimoissa, sakasteissa ja telakoilla. Ja vielä annatte mielikuvituksenne lentää ja uskotte, että sitä täytyy markkinoida, koska ei tästä helinästä muuten kukaan innostuisi. Innostuvat nekin, joilla ei tähän huijaukseen oikeasti ole varaa. On luottokortti ja luottokortilla on katetta ja sehän on mukava se.

Mutta sen minä sinulle sanon, että sinua tullaan ennen muuta syyttämään. Selvityksessä on kyse fantasiasta. Nuo sanat lausuttuasi sinun kertomuksesi äänestetään 2-3 helvettiin. Sanat, jotka kyllä voisivat fantastisuudessaan olla itse ekstaasin muoto. Se muoto on kuitenkin läpensä kontroversiaalinen ja liian vaikea. Taikasanojen - itse herran nimen - lausumiseen sisältyy ennen kaikkea eräs riski. Muodostuu todelliseksi pelko supernormaalista elämästä, johon ei minkään maailman jännityksellä ole vaikutusta laisinkaan. Ilman menoa, ei ollut maistu enää olu-

elta ja rakastelu menettää fantastisuutensa rippeet. Istumme vain passiivisina huoneissamme, kun meiltä aikuisilta viedään mahdollisuus olla aikuisia; emmekä lapsiakaan osaa enää olla.

On myös todisteita, mihin todellisuuden paikoilu voi pahimmillaan johtaa. Kysykää vaikka episkopaalisen kirkon papilta James Pikelta. Sitä totisinta totta paennut James Albert Pike Jr. Helmikuun viidentenä, 1966 hotelli Hadsonissa laittoi kiväärinpiipun (Savage .30- .30) ohimolleen, siirsi syrjään kynän kirjoitettuaan

”Hyvästi” viimeiseen viestiinsä ja painoi liipasin-ta. Pastori James todistelikin sitten alati toistuvaa poltergeistia kotonaan poikansa kuoltua. Pastori sanoi ”En jaksa ymmärtää tätä”. Pojan kuolemaa tutkinut etsivä totesi ykskantaan: ”Poika oli häiriintynyt”. Kaliforniassa tuttavat jatkoivat keskustelua: ”Jimmy oli niin mukava poika”. Lapseksi jäänyt aikuinen ja iänkaikeuteen sellaisena jäikin. Mutta kuinka ollakkaan pikku Jimmy vastasi isälleen: ”Pitäkääpä te turpanne kiinni ja PAINUKAA VITTUUN”.

Tämä kertoneenkin jo kaiken olennaisen fantasian perusluonteesta. Lasten tarinat nyt eivät vaan saa olla totta. Eivät ne muuten kävisi kenellekkään kaupaksi. Ja kaupaksi niiden on käytävä. Muuten kaikki masentuisivat ja heittäisivät toivonsa, luopuisivat kaikesta ja menisivät yksinäisiin sänkyihin peittojensa alle kuorsaamaan. Aamuisin kääntäisivät tilkkutäkin ympäri kuin vuorokauden ajan, eivätkä nousisi enää koskaan. Katkeaisi kansalta selkäranka, eikä puollustusvoimia vaaran uhatessa saataisi jalkeille. Eikä kellään kyllä olisikaan enää mitään todellista puollustettavanaankaan.

Ja niin vain kun kysyt uudestaan, en yritä olla viisaampi kuin olenkaan. Olen hetken hiljaa ja jatkan elämäni esittäen kuin mikään ei minua vaivaisi. Se on niin vaikeaa, mutta helpompaa kuin että arvojärjestykset menisivät sekaisin. Koska jos olet nöyrä ja yritteliäs, myötäilet muid-

en mielipiteitä oikean tilanteen tullen, olet nuori, miellyttävä, aloitekykyinen ja kaunis: OLET JUURI OIKEA HENKILÖ meidän yritteliääseen joukkoomme. Lääkäripalvelut talon puolesta, ilmainen kahvi ja pulla, puoli-ilmainen lounas... ja palkka... ja kahvi ja pulla ja lounas ja pulla ja juoksupojasta toimitusjohtajaksi käy tie. Ylös ylös ja vielä ylintäkin kerrosta korkeammalle. On yksi valaistu tunneli, jota pitkin mennään rullaportaita ja rullaportaita on kaikkialla sivistyneessä maailmassa. Niitä pitkin pääsee helpommin ylös. Lähemmäs taivasta, mutta kahvin hinta kallistui taas ja tupakan ja viinan ja muiden elintarvik-

keiden. Kuten voin ja pullan ja margariinin, pujotetusukksien ja glauversuolan. Toisaalta jäljelle jää vielä yllin kyllin. Demokratia, diktatuuri, kubismi, huonekaluverstas, kapitalismi, fascismi, hunaja, Nietzsche, lakto-ovo-vegetarismi, Melbourne, musta-vaalea, kyborginen oksennus, ESP, fallistinen kybernetiikka ja se Taru Sormusten Herrasta... vielä sekin

hitto vieköön.

Keikkaraportti

Jauski Bar Aikalisässä eli sinne ja takaisin

Teksti: Jumi Hendriks

Kyseistä iltaa voisi lievästi sanoen kutsua vallan fantastiseksi ja taianomaiseksi. Maaliskuun seitsemästoista... ilta joka vavahdutti minua suuresti. En voi vanhoja ovatko kaikki tapahtumat totta vai mieleni harhoja, ne ovat kuin harhainen uni, toisaalta pelottavan todellinen mutta silti hämärän peitossa, mutta minulle ne ovat kaikki totta. Lauantai-iltana virittäydyin ystäväni kanssa tunnelmaan ennen keikkaa nauttimalla erinäisiä substansseja ja harrastaen muuta viihdyntää. Viiniä ja olutta nauttiessa tuli katseltua myös Driller Killer (suosittelen tätä slasher kulttiklassikkoa kaikille), sekä kuunneltua läpi levyjä jotka olin aiemmin päivällä ostanut (esim. Joy Divisionin Closer, vittu best). Jännitystä oli ilmassa, tänä iltana itse maestron keikka, suuri spehtaakkeli... Kello tikitti eteenpäin ja suunnittelimme lähtöä noin kymmenen aikoihin, silloin aloittaisi jo lämpöpariartisti, jota emme niin välittäneet. Tähtäsimme tiettyyn bussiin. Valmistauduimme ja lähdimme ovesta ulos kylmään maailmaan, varsinainen matka ja seikkailu alkoi.

Hervannasta Bar Aikalisään pääseminen osoitautui ajattelemattoman haasteelliseksi, kelio-losuhteista johtuen maa oli erittäin liukas ja liukastellessa bussi ajoikin juuri ohi. Seuraava samalta pysäkiltä bussi lähtisi vasta puolen tunnin

päästä, toisellakin linjalla pääsisi, mutta se vaati vaihtoa joka meni ajallisesti melko tiukalle. Siihen tähtäsimme ja pääsimmekin lopulta bussiin hyvissä ajoin, olihan se myöhässä. Kun lopulta pääsimme pysäkillä josta olisi vaihto pitänyt tehdä, pyyhälsi kyseinen vaihtolinja juuri nenän edestä. Hieman kauempaa, pienen kävelymatkan päästä, lähtisi vielä joku toinen linja – sinne siis. Google maps tietty olisi laittanut menemään tietä pitkin, mutta päätin oikaista kätevästi toiselle tielle umpihangen läpi ja liukasta rinnettä ylös. Tämä onnistui suhteellisen hyvin, vain pari kertaa jyrkällä tienpientareella liukastuessa kun hain pitävää jalansijaa. Heti tielle ja pysäkillä päästyäni nopeasti huomasin, että sopiva bussi kätevästi saapui. Bussiin siis - josko nyt päästäisiin perille. Pettämättömät navigaatiotaitoni olivat näemmä päässeet hieman ruostumaan – hetken kuluttua huomasin, että bussi oli menossa väärään suuntaan keskustaan päin. Noh seuraavalla pysäkillä ulos ja vastakkaiselle puolelle pönöttämään. Kauaa ei enää tarvinnut kärvistellä, sillä tällä kertaa juuri se oikea bussi kurvasi pysäkillä. Vihdoinkin. Bussimatkan jälkeen oli enää pieni kävelymatka läpi hyisen Jankan (vai mikä alue se nyt onkaan). Aikaa oli tuhlaantunut enemmän kuin odotimme. Baarin valot lähestyivät ja ei aikaakaan kun seisoiimme etuovella. Musiikki jo pauhasi, mutta portsarilta tiedustelun jälkeen selvisi, että vasta

toinen kappale oli menossa – huh, selvitty tarpeeksi ajoissa.

Astuimme sisään, paikka oli tupaten täynnä. Siellä nurkassa lavalla hän nyt oli – itse Tauno Peltonen ilmielävänä laulamassa. Tilasin oluen, sillä mieleni ei olisi ehkä kestänyt tätä uskomatonta tilannetta muuten. Väkijoukon keskeltä siirryin kohti lavan edustaa, ja siellä olikin toinen urhea retkikunta täydessä menossa, tervehdin tovereitani musiikin pauheen keskellä. Tässä se nyt oli, Tauski. Itse keikka oli upea ja hurmoksellinen. Keikka oli täynnä hittien tykitystä, mieleen jäi erityisesti ”Niin minä sinulle kuulun”, ”Lennän sun luo” ja ”Taas Nuori Oon”. Tauskihan ei bändejä tarvitse, joten biisi laitettiin soimaan koneelta ja laulettiin – biisien välissä tuli välillä spiikkejä. Esimerkiksi jollakulla yleisössä oli kuulemma syntymäpäivä joten hänelle Tauski omisti Sig-coverin ”Hyvää syntymäpäivää”, Tauskihan on huomaavainen herrasmies. Keikan lopulla Tauski myös vitsaili iltapäivälehtien kustannuksella, jotka yrittivät saada irti törkyä hänestä, mutta Tauskihan oli keikan aivan selvin päin (Hummerkin oli baarin eteen parkkeerattu) ja hoiti keikan ammattimaisesti. Tunnelma oli niin sanotusti katossa, rajuimmin bailaavia piti jo järkkäreiden heitellä jäähyttelemään ulos. Niin kävi myös eräälle toverillemme juuri ennen keikan loppua. Sanat eivät riittä kuvaamaan tunnelmaa joka keikalla oli, tunnelmallisimpien biisien aikana toverimme kerääntyivät yhdessä rinkiin huojumaan ja hoilaamaan kappaleen tahdissa. Tauskin lämpö ja rakkaus virtasi kaikkialle yleisöön. Viimeisenä kappaleena ”Sinä vain” – tämän aikana kivisydämsinkin ihminen varmasti tirautti muutaman kyyneleen. Encore’a ei tullut, mutta kertosäe kerrattiin.

Tauski jäi fanien ympäröimänä jutustelemaan heille, mutta seurueemme lähti ulkopuolelle miettimään seuraavaa siirtoa. Osa jatkoi heti keikan loputtua omille teilleen ja toinen ryhmä, itseni mukaan lukien lähti saattamaan ”kaatunutta sankaria” turvalliseen paikkaan. Vielä tästä eliittijoukko, satureistamme

urheimmat jatkoimme tilataksilla kohti keskustaa ja jatkopaikkaa – matka vei, minnekäs muualle kuin Rodeoon.

Se oli ensimmäinen kertani tässä legendaarisessa yökerhossa, rakkaan kaupunkimme parhaassa menomestassa, etten sanoisi. En tiennyt mitä odottaa, olin kuullut tästä vain tarinoita tästä mystisestä paikasta. Maksoin sisään ja astuin peremmälle tähän yökerhohelvettiin. Paikka oli hyvin absurdi, tavallaan ei kovinkaan kummoinen mutta juuri sellaisella tavalla häiritsevä, ettei voi tarkalleen sanoa mistä se johtuu. Katto ja seinät vuorattuna americana/man-cave krääsällä, löytyi intiaania, pääkalloa, kitaraa, moottoripyörä, formulaa, prätäkää ja Blues Brothers. Plussana sitten vielä muutamat metalliset tanssitaigot. Soittolista oli aluksi mielestäni jopa kelpollinen 70-80-luvun klassikkobiisejä. Välissä tuli vähän heikomppaa, uusia 2000-luvun alun auttamattomasti vanhentuneita hittejä. Kummallisen hiljaista lauantai-iltana ja en jaksanut kovin paljoa jorata, johtuen kenties Tauskin keikasta joka oli vienyt kaikki mehut pienestä miehestä. Onneksi ohraista mehua sai tiskiltä ja se oli halpaa. Jokunen tunti siellä vietetyämme lähdin ystäväni kanssa kohti bussipysäkkiä ja kotia.

Vielä bussissa jutustelimme jonkun satunnaisen juhlijan kanssa ja kerroimme ihmeistä, joita olimme todistaneet. Jostain sivuheitosta kyseinen henkilö sai päähänsä että luonani olisi jatkot. Samaan suuntaan oli matkakin, mutta kohteliaasti selitin että ei vitussa, jos varsinkaan vanha etikoitunut kiljukaan kelpaa. Sitten tämä mystillinen henkilö lähti omia teitään. Viimein kotona - illasta oli selvitty ja oli aika levon. Mutta olipahan vaan ilta taas niin – tämä muistetaan vielä pitkään.

Suosittelen kaikille lämpimästi Tauskin keikkaa ja Rodeota.

Kiitos Tauski, kiitos Rodeo, kiitos kaikki mukana olleet ja näitä ihmeitä todistaneet. Hyvä keikka, hyvä ilta, sakiaa oli, 6/5, silmäni ovat avoinna, en ole enää entiseni.

Sotahistoriasta, peleistä ja fantasioista

Sota ja sotien historia kiehtovat ihmismieltä. Sotapelit ovat ehkä sivilisaation tai yhteisön rakenteluun keskittyneiden simulaatioiden ohella pelien muodossa popularisoiduinta historiaa. Sotapeleissä historialliset tapahtumat, asut ja aseet muuttuvat värikkääksi ja juonelliseksi seikkailuksi, jossa pelaaja ohjaa päämäärä: kukistaa vihollinen, joka voi olla tietokoneen tai naapuritalon äänekkään pikkupojan ohjaama.

Kuolema räiskintäpelissä kestää uudelleensyntymiseen tarvittavat kymmenen sekuntia ja suurin pelko on kestääkö pelilaitteen internet-yhteys.

Haavoittuminen

on ohikiitävää punaista hehkua ja lähellä räjähtävän kranaatin aiheuttama tinnitus kestää juuri niin pitkään, että selviytymistään hehkuttava pelaaja pystyy kätevästi palaamaan täysiin voimiinsa ja jatkamaan peliä.

Sotahistoriaan liittyy se osa-alue, jossa ihaillaan sotaa ja sen ilmiöitä: uniformuja, aseita, panssarivaunuja ja lentokoneita. Sarjanumeroita opetellaan ulkoa, taistelupaikkoja käydään ihastele-massa ja suurimpia kommelluksia rekonstruoidaan satojen ihmisten voimin. Saattaapa joku naiivi todeta rekvisiittavaatteet päällään: oi jospa oisin saanut olla mukana! Pelit, jossa pelaaja pääsee Omaha Beachille, Agincourtiin tai Mogadishuun tarjoavat mahdollisuuden elää tätä fantasiaa turvallisesti omalta sohvalta käsin.

Onko pelien pelaaminen väärin? Miksei tiedostava historioitsija saa fantasioida? Jos joku tätä mieltä onkin, niin ei allekirjoittanut. Populaari sotahistoria pelien muodossa on viihdyttävää ja parhaassa tapauksessa siitä voi oppia jotain. Vaarallisia sotafantasioista tulee silloin, kun ne rajoittavat hahmotuskykyämme siitä, millaista sodassa todella on. Narratiivi, jossa sodankäynti on tervehenkistä seikkailua, mieskunnon osoittamista ja hauskaa ajanvietettä nostaa historioitsijan kulmakarvat pystyyn.

Jos pelaaja ajattelee pelaavansa jonkin pelin loppuun esimerkiksi jouluun mennessä, voi into tai kiinnostus jatkaa pelaamista useita vuosia olla vähissä. Pelin voi onneksi lopettaa, oikeaa sotaa harvemmin ei.

Dalton Trumbon kirjassa Sotilaspoika (Johnny Got His Gun, 1939) nuori päähenkilö haavoittuu ensimmäisen maailmansodan viimeisellä minuutilla menettäen pysyvästi molemmat kätensä, jalkansa, kasvonsa sekä kuulo- ja näköaistinsa ja puhekykynsä. Kirjan nimi viittaa George M. Cohanin ensimmäisen

“Narratiivi, jossa sodankäynti on tervehenkistä seikkailua ja hauskaa ajanvietettä nostaa historioitsijan kulmakarvat pystyyn.”

maailmansodan aikaiseen kappaleeseen Over there, joka kannustaa amerikkalaisia lähtemään sotimaan Saksaa vastaan ympärysvaltojen puolelle. Jos ei jaksakaan lukea kirjaa, on Metallica tehnyt sen pohjalta kappaleen One (1989).

Patinassa on pelattu yhteisen Discord-kanavan perustamisen myötä paljon yhdessä. Se on hienoa, ja jatkuu toivottavasti myös tulevaisuudessa. Toivottavasti muistamme kuitenkin virtuaalimaailmassa seikkaillessamme, että

siellä kaikilla oli niin tukalaa, oi onneksi en ollut siellä mukana.

Max Liikka

Kirjoittaja tutkii sotahistoriaa ja toivoo, että Jääkäripataljoona 27:n sotataipaleesta olisi tehty enemmän pelejä

5. Avain

Nuori vaimo seisoi uuden äärellä. Panulla paistui lihanpaleja, joiden joukkoon hän pian kaatoi kerman. Hsekseen hyräillen hän avasi viereisen kattilan kannen ja nappasi haarukan nauttimaan perunoiden kypsyyttä.

Avain kolahti lukossa ja nainen pysähtyi kuin seinään. Eteisessä kengät potkuttiin pois ja kuului tervehdys: "Olen kotona." Noin kolmekymmentävuotias mies astui esiin käytyään toisessa paissa.

Nuori vaimo kirkasi raivostuneena ja syöksähti kohti kahtereita, jotka estivät ulos pääsyn keittiöstä. Hän raivusteli mutia ja yritti kurkotella miestä kohti niiden väleistä. Pian hän huomasi yrityksensä turhaksi ja korotti tiskipöydällä makavaa, valmiiksi jo vereen tahriutunutta veistä. Hän viskasi

sen koki miestänsä, joka loikkasi sivumpaan. Mies katsoi, kuinka veitsi kolahti lattialle ja nosti sitten vasemman katensa peittämään viilttoa, jonka veitsi oli aiheuttanut osuessaan. Hän katsahti vaimoaan, joka hymyili miehipuolisen innon käyttämänä.

Mies pudisti päätänsä ennen kuin heitti veitsen takaisin keittiöön ja nousi portaat yläkertaan.

Mies pesi hampaitaan vasemalla kädellään. Hän katsoi oikeassa olkavarressa olevaa valkeaa sidettä, jossa oli pieni punainen viiru veren yhä tihkuessa haavasta. Hän ei tiennyt, mitä hänen pikku vaimonsa oli vertseen hieronut, mutta verenvuoto ei ollut tyrentynyt.

Mies hymyili hellästi. Hänen oma pikku vaimonsa.

Mies astui ulos vessasta ja käveli keittiön ovelle. Vaimo istui kerkeällä lattiaa leikkien samalla veitsellä, jonka oli aikaisemmin päivällä heittänyt. Huomatessaan miehensä hän nopeasti nousi lattialta ja ryntäsi kaltereiden luo.

"Anna anteeksi, en tiedä, mikä minun meni!" hän huudahti ja kohotti kätensä koskeakseen miehensä rintakehää. "Annathan anteeksi? Etähän ole vihainen?"

"En tietenkään ole vihainen, kulta", mies sanoi ja nainen rauhoittui silmin nähtävästi. "Peraännyhän vähän, niin tulen käymään siellä."

Vaimon silmät laajenivat kauhusta, mutta hiljaa hän perääntyi, kun hänen miehensä avasi lukon. Mies astui sisään ja lukitsi portin. Avaimen hän ripusti koukkuun oviaukon ylle, niin korkealle, ettei nainen yltänyt sinne. Hän kääntyi kohti vaimoaan, joka oli perääntynyt pitkälle huoneen kauimmaiseen nurkkaan. Mies naurahti.

"Mitä sinä oikein pelkät, rakas?" Hän kysyi ja otti askeleen kohti vaimoaan, joka näytti siltä kuin olisi yrittänyt sulautua seinään. "En minä ole sinulle vihainen, kulta."

Mies oli aivan vaimonsa edessä. Hän avasi käsivartensa, mutta vaimo painautui viikisten lähemmäs seinää. Mies astui lähemmäs ja otti vaimon sylinsä. "Katso nyt, en minä sinua satuta."

Vaimo alkoi rentautua miehensä käsivarsilla ja sulaa tämän syläilyyn. Mies kiatoi kätensä naisen vaaleisiin hiuksiin ja repäisi.

Nainen kirkui tuskasta, kun tuppo hiuksia tipahti lattialle. Mies piti tiukasti kiinni vaimostaan tämän huutessa ja sotkiessa. "Mikä on, rakas, mikä on?" hän kysyi antaessaan kätensä vudetaan liukua vaimonsa hiuksiin. "Kaikki on hyvin, rakas. Sinulla ei ole mitään hätää, kulta!"

Vaimo rimpui ja sätki, mutta mies piti oteensa. Hän nappasi lattialta vertsen ja viilsi sillä vaimonsa kylässä olevaa, ja lähes täysin umpertunutta viiltojalkeaa. Nainen kirkui ja potki, yrittäen päästä pois miehensä luvolta. "Ei, kiltti, älä!" hän huusi. Kyynelkäärat valuvivat hänen vihreistä silmistään.

Mies kaartoi vaimonsa lattialle ja istui tämän vatsan päälle. "Kaikki on hyvin, rakas, en minä sinua satuta!"

Naisen huuto kaikui ympäröivissä metsissä ja pelästytti ilmaan puissa nukkuvat linnot.

Aamulla vaimo heräsi yksin keittiön lattialla. Hänen paltas ihonsa oli mustelmilla ja verta tihkuvilla viiltohaavoilla. Hänen huolensa olivat siniset kylmältä, sillä hänen vaatteensa riippuivat suikaleina seinien laudoissa tarroutavissa nautoissa tai olivat mylytynä huoneen toisessa laidassa.

Pöydällä hän sytytti hellan levyn ja laski kättään vettä. Hän kiehausi sen ja pesi haavansa, vaikka kuuma vesi polttiikin.

Pestyaan itsensä hän kaivoi pakkasesta itselleen ruokaa. Pöydässä hyllyillä oli sikiöitä. Ne olivat hänen lapsiaan, joita hänen ei ollut annettu synnyttää. Naisen kädet kulkeutuivat arville vatsalla. Hän muisti kivun elävästi ja ajatuskin siitä sai hänet voimaan pahoin.

Nainen vajosi polvilleen lattialle yskien verensekaista oksennusta. Hän yski ja oksenteli, tärähtäen kuin haavan lehti.

Kalpeana hän vajosi lattialle. Tapattomus nielaisi hänet, mutta verinen oksennus jatkaa matkaansa ulos hänen sisuksistaan.

Mies palasi kotiin myöhään ilalla. Hän astui ovesta eteiseen ja huusi tervehdyksen. Tänään häntä ei kuitenkaan tervehdyt tavanomainen rannan parkaus vaan täysi hiljaisuus. Hän asteli käytävään ja sitä pitkin keittiölle vain nähdäkseen vaimonsa kuolleen ruumiin makaamassa lattialla.

Hitaasti hän avasi lukon ja käveli ruumiin luo. Rauhallisesti hän nosti sen käsivarsilleen ja kantoi sen kylpyhuoneeseen. Hän pesi ruumiin, kamposi sen hiukset ja puki sen valkaiseen haapukuun, samaan, joka naisella oli ollut päällään heidän häissään. Hän otti esiin suuren, mustan jätesäkin ja laitto ruumiin siihen. Hän sulki jätesäkin suun paksulla langalla, teippasi pussiin nimilapun: "Lamulla Karlson" ja avasi arkkupakostimen kannen.

Kannen alla paljastui kolme samallaista mustaa jätesäkkiä, kaikki kiinni sidottuina ja nimilapuin merkityinä.

Mies laski ruumiin toisten päälle ja hymyili. Siellä lepasivat hänen rakkaat vaimonsa, sugissa muulta maailmalta.

Mies seisoi alttarilla ja katsoi, kuinka kaunis punapäi lipui häntä kohti valkeassa mekossa. Naisen pitkiä laineria koristi pieni tiara ja hunttu, joka laskeutui pitkänä hänen selkäänsä.

Mies asteli morsiantaan vastaan ja tarttui tätä kädestä hymyillen. Nainen vastasi hymyyn ja he astelivat yhdessä alttarille.

Vihkiseremonia tuntui pitkältä. Pappina toimi kirkon mies, joka taikelti sanoissaan. Lisäksi pappi katseli morsianta aivan liian paljon, näin mies ajatteli. Avain painoi hänen taskussaan, kun hän katseli, kuinka pappi punosteli hänen morsiamelleen.

"Tahdotko sinä, Amanda Lindrus ottaa tämän Philip McDonen aviomieheksesi ja rakastaa häntä myötä- ja vasta maessa, kunnes kuolema teidät erottaa?"

Kuka tuo mies luuli oikein olevansa? Kyseessä oli kuitenkin hänen morsiammensa!

"Tahdon."

Nainen oli hänen morsiammensa. Kenelläkään

muulla ei ollut oikeutta katsoa naista noin.

"Tahdotko sinä Philip Mc-."

Mies ei antanut papin puhua loppuun.

"Tahdon," hän sanoi ja suuteli morsiantaan, vaimoaan ilman kehoitusta. Kirkossa ohjat puhkesivat taputtamaan ja mies mulkaisi pappia. Avain hänen taskussaan lähes pöhlä ihoa, kun hän rutisti tuoretta vaimoaan rintaansa vasten.

Hänen.

c / 1 10+

Itäen kauheaa - kuten kauhean pitkäin. Onnistut upeasti luomaan modernin kauhean tunnelman.

Temptation Island Suomi -tietovisa

Henri Tuohimaa

***Luottamus, rakkaus, onni ja yhteinen tulevaisuus.
Kenen suhde kestää houkutuksen? Kuka ei voi
vastustaa kiusausta? Tämä on Temptation Island
Suomi -tietovisa.***

1. Joskus viina saattaa viedä voiton, näin vain on.

- a) Mitä Elias sanoo sammuneista ämmistä?
- b) Hinareita ei kiinnosta sammuneet ämmät.
- c) Ritareita ei kiinnosta sammuneet ämmät.
- d) Piparit kiinnostaa ja sammuneet ämmät.

2. Varmasti kaikilla joskus sukkien väri on musta, mutta kuka on lukenut salaa kumppaninsa tekstiviestejä?

- a) Vilma
- b) Eve
- c) Markus

3. Humalassa sekä yhteiskunnan, että suhteidenkin säännöt hämärtyvät.

Minkälaiset säännöt ovat Sammyllä ja Minnalla, jos Sammy on turpa täynnä?

- a) Sammy saa tääl painaa.
- b) Minna saa siel painaa.
- c) Kumpikaan ei saa bailaa.

4. Lippalakit ovat tällä kaudella kokeineet kovia. Kenellä on tapana paiskoa Komatsu-merkkistä lippistä?

- a) Markuksella
- b) Sammyllä
- c) Danilla

5. Entä kuka hurjistuu ja dramaattisin elkein polttaa iltanuotiolla hattunsa?

- a) Markus
- b) Sammy
- c) Dani

6. Kuten kaikki tiedämme, se ei oo pettämistä jos käyttää kortsua. Kenen genitaalit käyvät Minnalla suussa?

- a) Sami Kurosen
- b) Sammyn
- c) Ei ainakaan Sammyn

7. Joskus sitä saattaa ihastua ihan vahingossa. Mikä onkaan Even lomaromanssin lempinimi?

- a) Slerba
- b) Mela
- c) Kalu

8. Aina tarvittavia värkkejä ja vempaimia ei löydy omasta kodista. Mitä Sammy väittää hakeneensa muualta?

- a) Hankoa
- b) Tuusulaa
- c) Orivettä

9. Paratiisisaarella pitäisi välillä päästä purkamaan paineita. Sammy pyytääkin Amandalta jotain, mutta mitä?

- a) Frendin favorii
- b) Frendin flavorii
- c) Frendin flamerii

10. Erään Temptation Islandin osanottajan matkan aikaisten tunnemyrskyjen pohjalta on tehty biisi nimeltä ”Syliisi”. Kenen kokemuksista laulussa lauletaan?

- a) Danin
- b) Vilman
- c) Eliaksen

11. Väki vähenee, pidot paranee! Mitä Elias mumisee toistuvasti kulkutellessaan Jonnan kelloja?

- a) Jes, jes
- b) No, no
- c) Jep, jep

12. Myös varattujen naisten saarella tapahtuu kammottavia kamaluuksia. Missä asennossa Minna ja Markus harastavat haureutta uima-altaassa?

- a) Alhaaltapäin
- b) Takaapäin
- c) Ylhäältäpäin

13. Vilma on kaoottisten suhdemyrskyjen pyörteissä saanut tukea ja turvaa Santerilta. Ensiesiintymisessään Santeri kertoi tulleensa saarelle nuolemaan jotain – mitä?

- a) Jäätelöä
- b) Jäkälää
- c) Sami Kurosen värikkäitä varvas-sandaaleita

14. Temppareihin mennään hakemaan herkullinen hetki julkisuudessa ja testaamaan parisuhteita. Lähtisitkö itse tänne Helvetin esikartanoon?

- a) Kyllä, sinkkuna.
- b) Kyllä, varattuna.

Patinan yhteistyökumppanit:

PIRKAN
OPIISKELIJA-
ASUNNOT OY

VAPRIIKKI

Asiantuntijat ja ylemmät
toimihenkilöt ry

Kuka legitimoi Poliisi-
mestarin vallan? Mik-
seivät muumit tee töitä?
Mitä jos Muumilaakso
onkin merentakaisen
despotian siirtomaa?

Vastauksia näihin ja
moniin muihin kysy-
myksiin löydät kaikkien
aikojen ensimmäisestä
Hile Podcastista.
Löydät sen uudistuneil-
ta verkkosivuilta osoit-
teesta

www.patinary.com
